

РЕШЕНИЕ

№ 2

гр. Свиленград, 02.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**РАЙОНЕН СЪД – СВИЛЕНГРАД, ПЪРВИ НАКАЗАТЕЛЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на четвърти декември през две хиляди
двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Кремена Т. Стамболиева Байнова

при участието на секретаря Ренета Н. Иванова
като разгледа докладваното от Кремена Т. Стамболиева Байнова
Административно наказателно дело № 20235620200670 по описа за 2023
година

, за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава III, раздел V от ЗАНН.

Обжалвано е Наказателно постановление (НП) № МН-ЮЦБ-23-143 от 10.10.2023 година на Началника на Регионален отдел „Южна Централна България” на Главна дирекция „Метрологичен надзор” към Държавна агенция за метрологичен и технически надзор (ДАМТН), с което на „Водоснабдяване и канализация” („ВиК”) ЕООД с ЕИК 126004284, със седалище и адрес на управление: град Хасково, ул. „Сакар” № 2, представлявано от управителя Божидар Атанасов Желязков, за нарушение на чл. 44, т. 4, вр.чл. 43, ал. 1 от Закона за измерванията (ЗИ) е наложено административно наказание „Имуществена санкция” в размер на 200 лв.

Дружеството-жалбоподател чрез законния си представител – управителя Божидар Атанасов Желязков, моли за отмяна на обжалвания акт, тъй като бил постановен при допуснати съществени нарушения в административнонаказателното производство и при неправилно приложение на материалния закон – не било установено дали процесният водомер бил от

вид, който подлежал на последваща проверка, липсвали доказателства за извършено търговско плащане във връзка с измервания на процесния водомер, липсвал снимков материал във връзка с твърдяното нарушение и била налице грешка при посочване на технико-технологичните данни на процесния водомер в частта, касаеща температурата на водата.

В съдебната фаза, редовно призовано, дружеството-жалбоподател, изпраща представител - юрисконсулт Иван Делчев, който пледира за отмяна на обжалвания акт на основанията, посочени в Жалбата и допълнително сочи, че въпросният водомер не се ползва, тъй като видно от представения Отчет показанията му не са променени и че бил налице маловажен случай.

В съдебната фаза се ангажират писмени доказателства.

Административнонаказващият орган (АНО) (въззиваемата страна) - Началникът на Регионален отдел „Южна Централна България” на Главна дирекция „Метрологичен надзор” към ДАМТН, редовно призован, не изпраща представител. Постъпило е Становище от Главен експерт – юрист в Главна дирекция „Метрологичен надзор” към ДАМТН (лице с висше юридическо образование) – Радостина Стоева, в което сочи доводите си за потвърждаване на обжалваното НП поради неговата законосъобразност, правилност и обоснованост. Претендират се разноси по делото под формата на юрисконсултско възнаграждение.

В съдебната фаза се ангажират писмени и гласни доказателства.

Районна прокуратура – Хасково, Териториално отделение - Свиленград, редовно призовани по реда на надзора за законност, не изпращат представител и не вземат становище.

Съдът, след като прецени по отделно и в тяхната съвкупност събраните по делото писмени и гласни доказателства, установи следното от фактическа страна:

За периода от 21.06.2023 година до 28.06.2023 година свидетелите О. М. Р., Н. К. В. и А. С. Д. извършват планова надзорна проверка (в този смисъл е Уведомително писмо с изх.№ 82-00-580 от 30.03.2023 година, ведно с Отговор и приложения на „ВиК” ЕООД) на дружеството-жалбоподател за спазване на задълженията му по ЗИ в качеството му на лице, което използва средства за измерване – водомери, за търговски плащания; при която

инспектират 40 броя водомери, използвани в 40 обекта в различни населени места, включително град Свиленград, на територията на област Хасково, между които е процесният, който е за студена питейна вода с номинален разход $Q_n \leq 15 \text{ м}^3/\text{h}$, монтиран на водопроводно отклонение за обществен абонат ЕТ „Снежана Карамфилова” на адрес: град Свиленград, ул. „Цар Симеон Велики” № 32, област Хасково. На дата 27.06.2023 година около 12.50 часа установяват по отношение на посочения водомер, че е налице поставен знак – оловна пломба, с отпечатък от първоначална проверка, извършена през 2006 година, т.е. с валидност до 31.12.2011 година.

Предвид констатираното нарушение е изпратена Покана до управителя на дружеството-жалбоподател да се яви лично или негов представител в Регионален отдел „Южна Централна България” в офиса в град Хасково, бул. „България” № 152 на дата 04.08.2023 година във времето от 10.00 часа до 12.00 часа. Поканата е получена от служител на дружеството-жалбоподател на 25.07.2023 година.

За констатираното нарушение, както и за други констатирани такива е съставен Протокол за задължителни предписания № 02-ОР на дата 04.08.2023 година. Екземпляр от Протокола е получен от процесуален представител на проверяваното дружество - юрисконсулт Таня Петрова Сарова, срещу подпис. Видно от приложеното в преписката Пълномощно юрисконсулт Сарова има право да представлява управителя на дружеството-жалбоподател пред ДАМТН. Пълномощното е безсрочно.

На същата дата в кръга на службата си, свидетелят Н. К. В. – Главен инспектор в Регионален отдел „Южна Централна България” на Главна дирекция „Метрологичен надзор” към ДАМТН - Хасково, съставя против дружеството-жалбоподател при условията на чл. 40, ал. 1 от ЗАНН (в присъствие на представител на дружеството-нарушител) Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) с № 2323 ХС. Актът съставя и в присъствието на свидетелите О. М. Р. и А. С. Д.. В изготвения АУАН актосъставителят излага подробно описание на фактическото нарушение, свързано с използване на процесния водомер за измервания, свързани с търговски плащания, без знак за последваща проверка към датата на установяване на нарушението, както и на обстоятелствата по извършването и констатирането му. А досежно квалификацията, нарушението правно

квалифицира с разпоредбите на чл. 44, т. 4, вр.чл. 43, ал. 1 от ЗИ, които вписва за нарушения. АУАН е предявен на представителя на дружеството-жалбоподател – юрисконсулт Таня Петрова Сарова (с Пълномощно, приложено в преписката), която не вписва възражения против констатациите в Акта. АУАН е връчен срещу подпис на посочения представител на дружеството-жалбоподател. В този смисъл е налична по делото и Разписка за връчване на АУАН, инкорпорирана в самия документ и надлежно оформена – датирана и подписана.

Срещу Акта в законоустановения 7-дневен срок не постъпва Възражение.

Сезиран надлежно с така съставения АУАН, след получаване на образуваната с него преписка, Началникът на Регионален отдел „Южна Централна България” на Главна дирекция „Метрологичен надзор” към ДАМТН, издава процесното НП № МН-ЮЦБ-23-143 на 10.10.2023 година. В издадения санкционен акт, АНО възпроизвежда изцяло фактическите констатации, изложени в АУАН, както и правната квалификация на нарушението, дадена от контролния орган - чл. 44, т. 4, вр.чл. 43, ал. 1 от ЗИ и налага на дружеството-жалбоподател административно наказание „Имуществена санкция” в размер на 200 лв. Обжалваното НП е редовно връчено на дружеството-жалбоподател на 13.10.2023 година по пощата с Обратна разписка. Известието за доставяне, надлежно оформено - датирано и подписано, се намира приложено в Административнонаказателната преписка (АНП), с отбелязване и на името на получателя му – Е.Г.И. а именно че е получено от служител на дружеството-адресат (същата дата на получаване на обжалвания акт е посочена и в Жалбата). Възражения относно начина и формата на връчване на НП не се противопоставят в настоящото съдебно производство.

Материалната компетентност на актосъставителя и на Началника на Регионален отдел „Южна Централна България” на Главна дирекция „Метрологичен надзор” към ДАМТН да издават съответно АУАН и НП за нарушения по ЗИ, се доказва от приетите по делото Заповед № 2010-79/07.02.2023 година и Заповед № А-366 от 02.06.2022 година, двете на Председателя на ДАМТН, видно от които Н. К. Велчевски има право да съставя АУАН за нарушения на ЗИ, а Е.Г.П. е оправомощена да издава НП по ЗИ, т.е. последната се явява носител на санкционна власт, делегирана ѝ в

длъжностно качество (заемана длъжност) от наказващия орган по закон съгласно чл. 94, ал. 2 от ЗИ – Председателя на ДАМТН по надлежния ред с административен акт - Заповед.

Видно от приложените по делото документи процесният водомер е демонтиран и е монтиран нов от дружеството-жалбоподател на дата 31.07.2023 година.

От представения отчет за процесния водомер се установява, че за определен период от време показанията относно потреблението на вода не са се променили.

В кориците на делото са приложени Справка от Търговския регистър относно актуалното състояние на дружеството-жалбоподател и на ЕТ „Снежана Карамфилова”.

Изложената фактическа обстановка, съответстваща изцяло и на констатациите, обективирани в АУАН и възприети от АНО в НП, се установява по категоричен начин от писмените доказателства и от показанията на разпитаните в съдебното заседание, проведено на 04.12.2023 година свидетели Н. К. В., О. М. Р. и А. С. Д.. Писмените доказателствени източници, по тяхното съдържание не се оспориха от страните и Съдът ги кредитира за достоверни, като цени същите при формиране на фактическите и правните си изводи. С тази правна преценка, за обективно верни се възприеха и свидетелските показания на Н. К. В., О. М. Р. и А. С. Д., които са последователни, без вътрешни противоречия, взаимно допълващи се и логични, правдиво звучащи и при липса на индиции за предубеденост на свидетелите. Не се установява посочените свидетели да имат личностно отношение към представители на дружеството-жалбоподател, което да ги провокира превратно или недостоверно да пресъздават обстоятелствата от конкретната проверка и случилите се събития, които възпроизвеждат в показанията си. И това е така предвид липсата на противоречия, от друга страна те не се компрометират и при съотнасяне и с останалите доказателствени източници – писмените такива, нито пък се опровергават с насрещни доказателства, ангажирани от страна на дружеството-жалбоподател. Точно обратното, свидетелските показания са в цялостна корелация и напълно убедително се подкрепят от фактическите обстоятелства, съдържими се в писмените доказателства от АНП. Основания

за критика по отношение на показанията на посочените свидетели, не се намериха, а единствено поради служебното им качество – – служители на Регионален отдел „Южна Централна България” на Главна дирекция „Метрологичен надзор” към ДАМТН, не е достатъчно за да обоснове заинтересованост от тяхна страна, от тук и превратно или недостоверно пресъздаване на обстоятелствата от конкретната проверка и случилите се събития, които възпроизвеждат в показанията си. В допълнение към изложеното следва да се посочи, че от доказателствата по делото е видно, че актосъставителят е и свидетел, извършил проверката и констатирал нарушението, и независимо от това, че лицето е в служебно правоотношение с АНО, това не го прави заинтересувано лице, тъй като в ЗАНН не е предвидено, че лицата, работещи при АНО, не могат да бъдат участници при съставянето на АУАН (в този смисъл е Решение № 39 от 15.02.2019 година по КАНД № 1241/2018 година на Административен съд - Хасково, докладчик Съдията Пенка Костова). Ето защо, според Съда показанията на посочените свидетели не са и не се считат за насочени към прикриване на обективната истина по делото. По своя доказателствен ефект и стойност, така обсъдените и оценени с кредит на доверие гласни доказателства са пряко относими към изпълнителното деяние на процесното нарушение и неговото авторство, времето и мястото на осъществяването му, като потвърждават фактическото му извършване от дружеството-жалбоподател, с оглед установения факт, че използва процесния водомер за измервания, свързани с търговски плащания, без знак за последваща проверка към датата на установяване на нарушението. Поради това Съдът ги кредитира изцяло за достоверни.

С правна преценка за достоверност, Съдът изцяло кредитира и писмените доказателства, приложени в АНП, както и допълнително представените такива, приобщени по реда на чл. 283 от НПК, вр.чл. 84 от ЗАНН, които не се оспориха от която и да е от страните в процеса. Същите се цениха изцяло по съдържанието си спрямо възпроизведените в тях факти, респ. автентични по признак – авторство.

Като прецени така установената фактическа обстановка с оглед нормативните актове, регламентиращи процесните отношения, при цялостната служебна проверка на акта, при условията на чл. 84 от ЗАНН, вр.чл. 14, ал. 1 и ал. 2 от НПК и във връзка със становищата на страните, настоящият състав на Свиленградски районен съд, достигна до

следните правни изводи:

Преценена по същество, Жалбата е неоснователна.

ПО ДОПУСТИМОСТТА НА ЖАЛБАТА

Жалбата е с правно основание чл. 59, ал. 1 от ЗАНН и е допустима – подадена е в преклузивния срок по ал. 2 на посочения текст (видно от датата ѝ на депозиране в Регистратурата на АНО), от надлежно легитимирано за това действие лице (срещу, което е издадено атакуваното НП) – законния представител на дружеството-жалбоподател, при наличие на правен интерес от обжалване и пред местно (по местоизвършване на твърдяното нарушение) и родово (по аргумент от чл. 59, ал. 1 от ЗАНН) компетентния Свиленградски районен съд. Ето защо същата е проявила своя суспензивен (спиращ изпълнението на НП – аргумент от чл. 64, б. „б” от ЗАНН) и девулативен (сезиращ Съда – чл. 59, ал. 1 от ЗАНН) ефект.

На основание чл. 79 б от ЗАНН, Съдът констатира, че процесната Имуществена санкция не е платена – видно от Писмо с изх.№ 82-03-527/3/ от 21.11.2023 година, ето защо производството не подлежи на прекратяване поради влизане в сила на НП в резултат на плащане на санкцията.

ПО ПРИЛОЖЕНИЕТО НА ПРОЦЕСУАЛНИЯ ЗАКОН

Обжалваното НП и АУАН, въз основа на който е издадено, са законосъобразни от формална, процесуалноправна страна, като Съдът достигна до тези изводи след служебна проверка на съдържанието и материалите от приложената АНП. Не се констатираха недостатъци на актовете, водещи до отмяна на обжалваното НП.

Спазена е изцяло административната процедура по съставяне на Акта и издаване на обжалваното НП. Изискването на чл. 40, ал. 1 от ЗАНН е АУАН да се съставя в присъствието на нарушителя и свидетелите, които са присъствали при извършване или установяване на нарушението. Няма спор, че АУАН № 2323 ХС от 04.08.2023 година, въз основа на който е издадено

процесното НП, е съставен от Н. К. В. – Главен инспектор в Регионален отдел „Южна Централна България“ на Главна дирекция „Метрологичен надзор“ към ДАМТН – Хасково в присъствието на свидетелите: О. М. Р. - свидетел за установяване на административното нарушение и свидетел за съставяне на Акта и А. С. Д. - свидетел на съставяне на Акта. По делото е представена и приета без възражения Заповед № 2010-79/07.02.2023 година, издадена от Председател на ДАМТН, с която, на основание чл. 94, ал. 1 от ЗИ и във връзка с чл. 75, ал. 1 от ЗИ, се определят длъжностни лица от Главна дирекция „Метрологичен надзор“ да извършват надзорни проверки на територията на цялата страна и да съставят АУАН по ЗИ, сред които изрично е посочен Н. К. В. (под № 34 в списъка), а също и О. М. Р. (под № 36). Предвид горното, настоящата инстанция намира, че АУАН е издаден от компетентен орган, при спазване на процедурата, установена в чл. 40 от ЗАНН. Обстоятелството, че в изготвения преди АУАН Протокол за задължителни предписания № 02-ОР/04.08.2023 година е посочено, че същият е съставен от О. М. Р. - Главен инспектор в Регионален отдел „Южна Централна България“ на Главна дирекция „Метрологичен надзор“ към ДАМТН - Хасково, в присъствието на свидетеля Н. К. В. - Главен инспектор в Регионален отдел „Южна Централна България“ на Главна дирекция „Метрологичен надзор“ към ДАМТН - Хасково, като в Протокола са обективирани съответните направени констатации от извършен метрологичен надзор на „ВиК“ ЕООД, не води до извод, че е налице противоречие между АУАН и посочения Протокол, което да води до невъзможност на Съда да осъществи контрол върху обстоятелството кой в процесния случай е осъществил проверката и съответно кой е актосъставител. След като и двамата служители, участвали в извършването на проверката и при установяване на конкретното административно нарушение, разполагат с компетентност да съставят АУАН по ЗИ, видно от посочената по-горе Заповед, не е налице порок, който да води до незаконосъобразност на НП, т.е. не е налице нарушение на чл. 40, ал. 1 от ЗАНН. Съдът не констатира съставяне на АУАН в нарушение на посочената разпоредба от ЗАНН, доколкото същият е съставен в присъствие на упълномощен представител на дружеството-нарушител (неоспорен от жалбоподателя факт). Съгласно приложеното Пълномощно с нотариална заверка на подписа на управителя на дружеството-жалбоподател – Божидар Атанасов Желязков, той упълномощава лицето юрисконсулт Таня Петрова

Сарова да представлява дружеството пред ДАМТН.

Настоящата съдебна инстанция приема, че при съставянето на АУАН са спазени изискванията на чл. 42 от ЗАНН, а при издаването на атакуваното НП - тези на чл. 57 от ЗАНН. Самото нарушение е описано точно и ясно, както словесно, така и с посочване на правната му квалификация. Съдържанието на АУАН и НП при описание на процесното деяние е идентично, като изрично е посочено че на визираните в тези два акта дата и място, дружеството-жалбоподател използва процесния водомер за измервания, свързани с търговски плащания, без знак за последваща проверка към датата на установяване на нарушението. Следователно нарушението е описано по начин, даващ възможност на наказаното лице да възприеме в цялост признаците на същото и да организира адекватно правото си на защита. Фактът, че при посочване на нарушената правната норма, наказващият орган не е изписал конкретната хипотеза на чл. 44, т. 4 от ЗИ, не води до различни правни изводи, тъй като този подход не засяга правото на защита на наказания, защото в НП се съдържат конкретните факти по случая (кога, къде, кой, как, при какви обстоятелства, какво е извършил). Тези конкретни факти са надлежно квалифицирани като нарушение по чл. 44, т. 4, вр.чл. 43, ал. 1 от ЗИ. Т.е. налице е пълно съответствие между описанието на нарушението от фактическа страна и законовите разпоредби, които са нарушени.

Действително в АУАН не е посочен личен адрес на свидетелите Р. и Д., а е посочен служебен такъв, но този реквизит следва да е наличен в Акта с оглед идентификацията и конкретизацията на посочените лица. Предвид факта, че са посочени коректно, точно и ясно трите имена, датите им на раждане и адреса по местоработата им е налице пълно индивидуализиране на посочените свидетели и не е наличен проблем с тяхна индивидуализация, т.е. с тяхната самоличност, респ. призоваването им в съдебно заседание. От друга страна констатираното не представлява съществено процесуално нарушение, тъй като съгласно правната теория и константната съдебна практика, съществено е това нарушение на административнопроизводствените правила, което е повлияло или е могло да повлияе върху съдържанието на Акта, т.е. такова нарушение, недопускането на което е можело да доведе до друго разрешение на поставения пред административния орган въпрос, което в настоящия случай не е налице.

В този ред на мисли следва да се посочи, че наведеното възражение в Жалбата, касаещо погрешно посочване на технико-технологичните данни на процесния водомер в частта, касаеща температурата на водата, Съдът намира за неоснователно, тъй като от показанията на свидетелите В. и Р. стана ясно, че посочените в АУАН данни, включително относно максимално допустимата температура на водата (в последствие възпроизведени в НП) са снети от дисплея (корпуса) на проверявания водомер, т.е. те са посочени от производителя. Отделно от това посоченото възражение е неоснователно и тъй като в случая е важното, че този водомер е с номинален разход $Q_n \leq 15$ м³/h и попада под разпоредбите на Заповед № А-616/11.09.2018 година на Председателя на ДАМТН, т.е. на би могло да се приеме, че е налице съществено процесуално нарушение с оглед разяснението за такова, дадено в предходния абзац. В този ред на мисли няма как да се породят съмнения относно целта на употребата на този водомер от страна на клиента, тъй като както вече бе посочено това са данни снети от дисплея на измервателното средство, а не данни, определени/посочени от клиента на водоснабдителното дружество.

Актът и НП са издадени от компетентни органи съгласно чл. 37, ал. 1, б. „б” от ЗАНН, вр.чл. 94, ал. 1 от ЗИ и чл. 47, ал. 1, б. „а”, вр.ал. 2 от ЗАНН, вр.чл. 94, ал. 2 от ЗИ. Служителят на АНО – свидетелят В. притежава правомощието да извършва метрологичен надзор чрез надзорни проверки и да съставя АУАН в връзка с констатирани нарушения, тъй като е оправомощен за това по реда на чл. 75, ал. 1 и чл. 94, ал. 1 от ЗИ съгласно Заповед № 2010-79 от 07.02.2023 година на Председателя на ДАМТН. Лицето, подписало НП – Е.Г.П., заема към момента на издаването му длъжността „Началник на Регионален отдел „Южна Централна България” на Главна дирекция „Метрологичен надзор” към ДАМТН” и деянието е извършено в зоната на отговорност на Регионален отдел „Южна Централна България”.

При издаването на Акта и НП са спазени предвидените от разпоредбите на ал. 1 и ал. 3 на чл. 34 от ЗАНН срокове. В случая не може да се претендира за изтекъл давностен срок към датата на установяване на нарушението. Без значение е първата възможна дата, на която може да бъде установено извършеното нарушение, тъй като контролните органи не са длъжни и няма как да следят за изтичане годността на проверката на всяко едно средство за

измерване. Това задължение е в тежест на дружеството-жалбоподател. Констатирането на нарушението на дата 27.06.2023 година има решаващо значение за сроковете по чл. 34 от ЗАНН, а не датата на изтичане на последващата проверка на средството за измерване. Вмененото на жалбоподателя нарушение е продължено и неговият състав се осъществява непрекъснато във времето, включително и към момента на проверката от контролните органи, до преустановяването му.

В този ред на мисли следва да се посочи, че АНО няма задължение да представя снимков материал във връзка с констатираното нарушение.

Предвид изложеното липсват предпоставки за отмяна на процесуално основание поради недостатък във формата на Акта или допуснато друго процесуално нарушение от категорията на съществени такива, рефлектиращо върху правото на защита на санкционираното лице, респ. довело до неяснота и неопределеност на фактите, подлежащи на доказване. Ето защо, съобразно изложените правни аргументи, решаващият Съдебен състав обосновава формира правен извод, че процесното НП не страда от формални недостатъци, в резултат на допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, поради което се явява изцяло законосъобразен от процесуалноправна страна, акт.

ПО ПРИЛОЖЕНИЕТО НА МАТЕРИАЛНИЯ ЗАКОН

-

Правилна е и дадената от АНО материалноправна квалификация на извършеното нарушение. Тежестта за установяване на конкретното деяние, съставляващо административно нарушение, неговият извършител и предметът на нарушението, е на АНО, който следва да проведе пълно доказване на спорните факти, което в настоящия случай е сторено.

От страна на дружеството-жалбоподател се оспорва, че има качеството на лице, използващо водомери за измервания, свързани с търговски плащания по смисъла на чл. 5 от ЗИ – в тази връзка следва да се отбележи, че дружеството-жалбоподател е търговец по смисъла на ТЗ и се занимава с доставка на вода (водоснабдяване) по занятие, т.е. срещу заплащане, което обстоятелство е ноторно известен факт, както и е факт, виден от Справката

относно актуалното състояние на този търговец, поради което възражението в тази му част не се споделя от Съда. Т.е. Съдът приема, че правилно е бил определен субектът на административнонаказателната отговорност.

Съгласно разпоредбата на чл. 43 от ЗИ, последваща проверка на средствата за измерване в употреба се удостоверява със знаци за последваща проверка, като тази проверка може да бъде извършена периодично или след ремонт на средствата за измерване, а периодичността на проверките се определя със Заповед на Председателя на ДАМТН, която се обнародва в „Държавен вестник“ и се обявява в официалния бюлетин на Агенцията, като първоначалната проверка се приравнява на срока на валидност на последващата. Наказващият орган е посочил Заповед № А-616/11.09.2018 година на Председателя на ДАМТН (приложена в кориците на делото), съгласно която последващите проверки на водомери от процесния тип се извършват с периодичност от 5 години. Доколкото Заповедта е обнародвана в „Държавен вестник“ и е общодостъпна, то следва да се приеме, че е известна на жалбоподателя.

От събраните по делото доказателства става ясно, че „ВиК“ ЕООД използва водомер в обект водно отклонение на обществен абонат ЕТ „Снежана Карамфилова“ в град Свиленград, който е със знак за първоначална проверка, осъществена през 2006 година и е следвало да премине на последваща проверка до края на 2011 година. Това обстоятелство се удостоверява посредством знака, предвиден в чл. 846, т. 5 от Наредбата за средствата за измерване, които подлежат на метрологичен контрол (НСИКПМК). Процесното средство за измерване, което е проверено, не е снабдено с такъв знак, който да удостоверява осъществяване на последваща периодична проверка към датата на установяване на нарушението, което означава, че същото е използвано в нарушение на изискванията на чл. 44, т. 4, вр.чл. 43, ал. 1 от ЗИ, респ. обуславя съставомерността на санкционираното неизпълнение на административно задължение по приложения от АНО административнонаказателен състав. Т.е. описанието на нарушението от обективна страна в АУАН и НП съответства на посочените за нарушени правни норми, т.е. налице е правилна правна квалификация както вече бе посочено.

За пълнота на настоящото изложение следва да се посочи, че Съдът

приема, че процесният водомер работи изцяло на механичен принцип, тъй като в тази насока са показанията на разпитаните по делото свидетели, които Съдът кредитира.

За пълнота на настоящото изложение следва да се посочи, че дружеството-жалбоподател възражава, че процесният водомер не попада в обхвата на НСИКПМК съгласно чл. 242 от цитираната Наредба, тъй като не било доказано, че е механичен, доколкото изискванията на този раздел се отнасяли за първоначална и последваща проверка само към водомери, които работели изцяло на механични принципи и използвали обемни камери с подвижни стени или действието на скоростта на водата върху скоростта на въртене на подвижна част (радиална или аксиална турбина, ротор и др.). Действително съгласно разпоредбата на чл. 242, ал. 1 от посочената Наредба (в сила към момента на извършване на деянието), изискванията на раздел XIII се прилагат само към водомери, които работят изцяло на механични принципи и използват обемни камери с подвижни стени или действието на скоростта на водата върху скоростта на въртене на подвижна част (радиална или аксиална турбина, ротор и др.). Съгласно разпоредбата на чл. 268, ал. 1 от Наредбата при първоначалната проверка на водомерите за студена вода трябва да са изпълнени изискванията на чл. 262 и чл. 264, т. 1 – т. 4. Съгласно чл. 273, ал. 1 от Наредбата последващата проверка на водомерите се извършва при изискванията за първоначална проверка и включва проверка на точността. В Раздел V на Глава III от Наредбата е посочен реда за извършване на последващ контрол, като в Глава IV са посочени видовете знаци, удостоверяващи резултатите от контрола на средствата за измерване (чл. 846, чл. 850, ал. 1), основанията (чл. 847- чл. 848) и начина на поставянето им (чл. 849, чл. 850, ал. 2). Не се спори от страна на дружеството-жалбоподател, че на процесния водомер има знак на метрологичен контрол (оловна пломба) от първоначална проверка, извършена през 2006 година. При това положение и щом за процесния водомер е била извършена първоначална, извършена през 2006 година, то логично следва да се приеме, че спрямо същия важат горепосочените изисквания на раздел XIII по Наредбата, респ. процесният се явява водомер, който работи изцяло на механичен принцип.

Неоснователно е и другото наведено в Жалбата възражение, свързано с периодично отчитане на водомера, респ. периодично плащане относно отчетеното количество вода; тъй като дори и да се приеме, че количеството

изразходвана вода е начислявано служебно, то това не променя горните изводи на Съда, тъй като в един момент винаги се достига до това да се видят действителните показания на водомера и да се коригират служебно начислените показания, т.е. отново е налице плащане във връзка с измерено количество изразходвана студена питейна вода.

Неоснователно е и другото наведено от страна на дружеството-жалбоподател възражение, направено в открито съдебно заседание от страна на процесуалния му представител, че въпросният водомер не се ползва, тъй като видно от представения Отчет показанията му не са променени, тъй като на първо място при съпоставка между показанията, посочени в този отчет и тези, посочени в Констативен протокол № 1042522 от 31.07.2023 година за монтаж/демонтаж на водомер става ясно, че се различават, т.е. водомерът се използва и на второ място – от показанията на разпитаните свидетели, че установи, че периодът на проверката е от датата на изтичане на срока на последната метрологична проверка през 2011 година до 27.06.2023 година, а представените доказателства от страна на дружеството-жалбоподател касаят само няколко месеца от този период (отделно от това свидетелите заявиха, че е извършена проверка и е констатирано, че има начислявани количества вода и съответно плащания в тази връзка).

Деянието е съставомерно от обективна страна, като с оглед обстоятелството, че е ангажирана административнонаказателната отговорност на ЕООД, доколкото се касае за обективна отговорност, не следва да се обсъжда въпроса за субективната страна на деянието. Т.е. отговорността за нарушението на ЕООД е обективна и не подлежи на изследване от субективна страна - установяването на предвидените в санкционната норма обстоятелства от обективна страна, влече съответно административнонаказателна отговорност за този субект (в този смисъл е Решение № 154 от 15.03.2018 година по КАНД № 342/2017 година на Административен съд – Хасково, докладчик Съдията Кремена Костова-Грозева).

Досежно приложението на чл. 28 от ЗАНН - преценката за наличието на маловажност е предоставена на АНО, но тя подлежи и на съдебен контрол, в който смисъл е Тълкувателно решение № 1/12.12.2007 година, постановено по т.д.№ 1/2005 година на ОСНК при ВКС. Няма спор, че в процеса на административното наказване наказващият орган е длъжен да провери налице

ли са предпоставките за приложение хипотезата на маловажен случай и ако те липсват, да пристъпи към издаването на НП (по аргумент от разпоредбата на чл. 53, ал. 1 от ЗАНН). Дори и АНО да не е обсъдил тази възможност в мотивите си обаче, няма пречка това да се извърши от Съда в процеса по контрол на НП. В случай, че Съдът констатира, че извършеното нарушение носи белезите на маловажен случай, няма никаква пречка да приложат последиците на тази хипотеза. В случая преценката за липса на основания и предпоставки за квалифициране на конкретния случай като маловажен по смисъла на чл. 28, вр. § 1, ал. 1, т. 4 от Допълнителната разпоредба (ДР) на ЗАНН, е изразена изрично от АНО. Съобразявайки признаците на осъществения фактически състав на административното нарушение, процесното деяние не разкрива обществена опасност, по-ниска от обичайната за този род нарушения, нито пък изобщо липса на такава, поради което не съставлява маловажен случай, и според Съда. И това е така, както поради неговия формален характер – за съставомерността му не е предвиден и не се изисква настъпване на вредоносен резултат, а идеята е за осигуряване на проследимост, точност и достоверност на измерванията. В подкрепа на изложеното е и фактът, че търговецът е използвал водомер, с който извършва измервания, свързани с търговски плащания, без надлежен знак от последваща проверка, в продължителен период от време, в рамките на който не е ясно дали измерените стойности и заплатените от потребителите суми съответстват на действителното потребление на вода от тяхна страна. Нарушението е извършено от дружество, което масово използва средства за измервания, свързани с търговски плащания, при продажба на вода, т.е. не може да се приеме, че деянието има признаците на маловажност по смисъла на чл. 28, вр. § 1, ал. 1, т. 4 от ДР на ЗАНН. Поради това липсват предпоставки за преквалифициране на нарушението като маловажно, респ. за приложението на чл. 28 от ЗАНН и в този смисъл Съдът приема преценката на АНО по чл. 28 ЗАНН за съответстваща на закона. Този извод на Съда не се променя предвид факта, че процесният водомер е заменен, тъй като както вече бе посочено с него са извършвани измервания в продължителен период от време, в рамките на който не е ясно дали измерените стойности и заплатените от потребителите суми съответстват на действителното потребление на вода от тяхна страна.

Поради изложеното, липсва каквото и да е правно основание за друг

различен правен извод, освен този, че напълно правилно е ангажирана административнонаказателната отговорност на жалбоподателя „ВиК” ЕООД по отношение на нарушението и НП следва да бъде потвърдено.

В изложения смисъл е и Решение № 125 от 13.07.2017 година, постановено по АНД № 470/2017 година на Районен съд – Свиленград, потвърдено с Решение № 243 от 27.11.2017 година по КАНД № 216/2017 година на Административен съд – Хасково, докладчик Съдията Ива Байнова.

ПО РАЗМЕРА НА НАКАЗАНИЕТО

Санкционната разпоредба на чл. 85, ал. 2, вр.ал. 1 от ЗИ предвижда административно наказание „Имуществена санкция” в размер от 200 лв. до 500 лв. за юридическо лице, което в случаите по чл. 5 от ЗИ използва средства за измерване, като не изпълнява задълженията си по чл. 44 от ЗИ.

Фактът, че при посочване на санкционната норма, наказващият орган не е изписал конкретната хипотеза, не представлява съществено процесуално нарушение съгласно изложеното по-горе в тази насока относно материалноправната норма.

Административното наказание е правилно и законосъобразно определено както по вида си, така и по размер, индивидуализиран в предвидения от закона минимум. Правна възможност за намаляване на наложеното административно наказание не съществува, тъй като по пряк аргумент от закона липсва основание за определянето му под този минимум, т.е. Съдът не е оправомощен да въздейства спрямо неговия размер. В случая, така проведената индивидуализация от АНО изцяло съответства на критериите по чл. 27, ал. 2 от ЗАНН и се обосновава напълно от доказателствата по делото, поради което очевидно органът е изпълнил процесуалното си задължение съгласно посочената норма, при отмерване на санкцията да отчете тежестта на нарушението и всички други релевантни за отговорността обстоятелства. Видно от данните по делото нарушението е първо. Отделно от това представители на дружеството-нарушител не са правили опити да осуетят или възпрепятстват проверката. Ето защо, последните в съвкупност

интерпретирани убедително подкрепят проведената от АНО индивидуализация на наказанието, поради което същото се явява правилно определено и справедливо, доколкото съответства по тежестта си на извършеното деяние. С тези съображения, Съдът счита наложеното наказание „Имуществена санкция” в размер на минимум 200 лв. за законосъобразно определено, справедливо и съответно на конкретното нарушение, съгласно установеното по делото, което и по своя характер е чисто формално. Така наложеното с обжалваното НП наказание Съдът намира за правилно с оглед постигане на предвидените в чл. 12 от ЗАНН цели на административното наказание – да предупреди нарушителя към спазване на установения правен ред и да се въздейства възпитателно и предупредително върху останалите граждани и юридически лица.

По разноските:

По делото се констатираха действително направени разноски от страна на АНО – 80 лв. за юрисконсулство възнаграждение.

Съгласно разпоредбата на чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН в съдебните производства пред Районния съд страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс (АПК). Съгласно чл. 143, ал. 3 от АПК когато Съдът отхвърли оспорването, ответникът има право на разноски.

Основателно е искането, направено от страна на АНО, за присъждане на разноски. Присъденият размер трябва да бъде справедлив и обоснован. Съобразно чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, към която препраща чл. 78, ал. 8 от ГПК, вр.чл. 37 от Закона за правната помощ, за този вид работа е предвидено възнаграждение от 80 лв. до 150 лв. Не е налице правна и фактическа сложност на делото, работата на юрисконсулта по това дело се състоеше в представяне на Писмено становище и доказателства, поради което юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лв. е справедливо.

Доколкото преди изменението на чл. 63 от ЗАНН, исканията за разноски са се разглеждали по реда на ЗОДОВ и се е прилагал чл. 205 от АПК, по аргумент от който за разноските, направени от жалбоподателите при обжалване на НП, издадени от органите на ДАМТН, е отговаряла Агенцията, а не поделението ѝ (доколкото само Агенцията е юридическо лице), Съдът

намира, че следва посочените разноси да бъдат присъдени именно на ДАМТН.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 63, ал. 1, вр.ал. 2, т. 5 и ал. 9 и чл. 63д, ал. 1, вр.ал. 4 от ЗАНН, Съдът в настоящия си състав

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА като правилно и законосъобразно НП № МН-ЮЦБ-23-143 от 10.10.2023 година на Началника на Регионален отдел „Южна Централна България” на Главна дирекция „Метрологичен надзор” към ДАМТН, с което на „Водоснабдяване и канализация” ЕООД с ЕИК 126004284, със седалище и адрес на управление: град Хасково, ул.„Сакар” № 2, представлявано от управителя Божидар Атанасов Желязков, за нарушение на чл. 44, т. 4, вр.чл. 43, ал. 1 от ЗИ е наложено административно наказание „Имуществена санкция” в размер на 200 лв.

На основание чл. 63д, ал. 1, вр.ал. 4 от ЗАНН, ОСЪЖДА „Водоснабдяване и канализация” ЕООД с ЕИК 126004284, със седалище и адрес на управление: град Хасково, ул.„Сакар” № 2, ДА ЗАПЛАТИ на Държавна агенция за метрологичен и технически надзор с адрес: град София, бул.„Г.М.Димитров” № 52а, сумата от 80 лв., представляваща направените разноси за юрисконсултско възнаграждение по АНД № 670/2023 година по описа на Районен съд – Свиленград.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд – Хасково в 14-дневен срок от получаване на Съобщението за изготвянето му с Касационна жалба на основанията, предвидени в НПК и по реда на Глава XII от АПК.

Съдия при Районен съд – Свиленград: _____